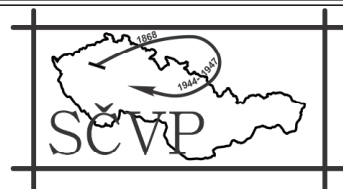

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2015

Ze současného života SČVP

Krajanské setkání SČVP, ČSBS a ČSOL
Tradičně, tak jako každý rok, se společně sešli v Chomutově členové spřátelených organizací!

Vedoucí regionu Chomutov, paní Jiřina Kačerová uvítala všechny přítomné, především hosty z pražského, žateckého a dalších regionů. Předala potom slovo plk. v.v. Vladimíru Licinbergovi, který rovněž uvítal přítomné a informoval o činnosti legionářů a zároveň podal zprávu o práci ČSBS za nepřítomného předsedu Beneše Vraného, který byl mimo Chomutov.

Za Žatec informovala místopředsedkyně Ing. Nepivodová o akcích, které se budou u nich konat!

Josef Řepík z Prahy hovořil hlavně o muzeu v Lidicích a o životě v Českém Malíně, který byl vypálen 13. 7. 1943, občané vyvražděni jako v Lidicích. Zachránilo se jenom několik lidí, mezi nimi Josef Řepík se svým otcem. Host, Milan Janovský za jednotu Sokol Chomutov, zajímavě se o naše Sdružení, informoval o aktivitách Jednoty. Jako všude je zapotřebí zapojit mládež. Dne 5. 9. 2015 se konalo setkání letců veteránů v Brně. Mezi nimi byla hrstka dosud žijících z druhé světové války. Milan Janovský měl možnost se s těmito zajímavými lidmi setkat.

K diskuzi se přihlásil Jiří Borč a několik dalších hostů. Tím byla oficiální část předsedkyní uzavřena a následoval oběd s předpitkem. Předsedkyně Jiřina Kačerová popřála všem zdraví za sebe a výbor SČVP, vyslovila přání, abychom se všichni v příštím roce znovu sešli. *Ludmila Rosendorfová a Jiřina Kačerová*

Posvícenské setkání s veterány

Tradiční Posvícenské setkání, kde samozřejmě nechyběly koláčky, se v Litoměřicích uskutečnilo v sobotu 26. září v prostorách Koliby na Zahradě Čech. Toto setkání bylo výjimečné tím, že se dostavili i naši veteráni 2. světové války v čele s tankisty Bedřichem Opočenským a Karlem Šerákem, kteří měli ten den také zasedání Obce legionářské. Jednání se rovněž zúčastnil redaktor našeho Zpravodaje, pan Lubomír Sazeček.

Na programu jsme měli především Zprávu o činnosti našeho výboru od poslední výroční členské schůze, se kterou nás seznámil předseda Miroslav Kučera. Informoval o účasti našich členů na pietních aktech v měsíci květnu u pomníku obětí 2. světové války a u památníku Richard, kde zahynuly tisíce lidí v podzemní továrně. V červenci jsme v Žatci uctili památku obětí vypáleného Českého Malína před 72 lety. Při té příležitosti jsme také položily květiny u pamětní desky paní Libuše Mrázkové, která padla u Dukly a jejíž jméno nese mateřská škola v Žatci, u které je pamětní deska umístěna. Aktu se s námi zúčastnily i její 2 neteře.

V diskusi zazněly připomínky k tomu, že bychom měli více zapojovat při těchto akcích naše mladší potomky, kteří by dále pokračovali v těchto tradicích. Také musíme

zvýšit informovanost širší veřejnosti o těchto akcích v denním tisku.

V rámci Dne dětí jsme 30. května zorganizovali zájezd pro děti do Liberce do zoologické a botanické zahrady, ale také do Aquaparku. Protože v té době byl v Liberci Legiovlak, provedli jsme zde prohlídku, která byla velice zajímavá a měli jsme možnost se dozvědět řadu informací o našich předcích. Součástí dne dětí se několik našich dětí spolu s členy výboru Dášou Pelikusovou a Jirkou Jetenským zúčastnilo dvoudenního výletu do přírody, což se dětem velice líbilo. Jednání doplnil náš bývalý předseda Josef Kozák o vzpomínku na posvícenská setkání na Volyni, dále pak na Karpatsko-dukelskou operaci. Také hovořil o činnosti 1. československých legií v 1. světové válce, které vytvořil T. G. Masaryk z přeběhlíků rakousko-uherské armády, k nimž se přidali i Češi, které došly až do Vladivostoku. Dále pak rok 1939 byl pro Volyňáky velkým utrpením po obsazení Volyně Rudou armádou, kdy docházelo k útlu, drancování apod. V roce 1941 vstoupili Volyňští Češi do Svobodovy armády, doma zůstaly ženy s dětmi, které se samy staraly o hospodářství až do roku 1947, kdy nastala reemigrace. Bohužel po roce 1948 nastala doba utlačování, v roce 1951 přestala vycházet Věrná stráž a život za totality nebyl pro Volyňáky nijak příznivý. Po pádu komunismu začal vycházet nynější Zpravodaj a bylo založeno Sdružení Volyňských Čechů. Závěrem uvedl, že ve Volyňských Čechách má náš stát pevný článek, na něhož se může vždy spolehnout.

Lubomír Sazeček apeloval na naše členy, aby předávaly své vzpomínky svým potomkům a aby se o ně podělili v našem Zpravodaji.

Paní Jiřina Kolářová podala informaci o zájezdech jednak na Volyn a jednak na Duklu. Na Volyni se mj. zúčastnila odhalení pamětní desky Volyňským Čechům v Mirohošti a to z její vlastní iniciativy, za což jí patří velké díky. Zájezd na Duklu, tentokrát i z Polské strany byl s profesionálním průvodcem a dalo jí to hlavně to, že knihám o těchto bojích se nyní dá lépe rozumět.

Maruška Nečasová informovala o nové knize Karla Richtera Historické drama Volyňských Čechů, která sice je již rozebrána, ale počítá se s jejím dotiskem.

Z dalších diskusních příspěvků jsme se dozvěděli např. informace o životě pana Kučery z Ostroku, který jako sanitář ve válce přišel ve svých 23 letech o obě nohy, kdy stoupl na minu.

Dále se diskutovalo o tom, že v našich učebnicích nikdy nebyla zmínka o Volyňských Čechách, kteří byli vynikající jak na Volyni, tak i v Čechách, chyběla větší popularita naší komunity.

Pravidelně na našich setkáních velice rádi sledujeme příspěvky našeho čestného hosta, velkého příznivce Volyňských Čechů pana PaedDr. Jaroslava Moravce, který především vychází z archivních materiálů, ve kterých bádá již celou řadu let. Velice si ceníme

toho, že právě pan PaedDr. Moravec zpracoval velkou databázi 3.500 reemigrantů a jejich rodin a stále tento materiál doplňuje tím, že každý týden jezdí do Národního archivu v Praze. Za to mu patří velké díky. Vyslovil obavy o další budoucnost našeho Sdružení a o to víc je třeba zapojovat příslušníky mladší generace.

Veterán pan Bedřich Opočenský vzpomněl na velkou osobnost Volyňských Čechů pana Jaroslava Chudobu, prvního zakladatele Věrné stráže, který by si k 70. výročí osvobození zasloužil povýšení in memoriam na generála. To je třeba projednat s vyššími orgány Obce legionářské.

Po dobrém obědě pak pokračovala diskuse mezi přáteli. *Daniela Zelenková jednatelka*

Vzpomínky z Volyně

Moje cesta do Čech v roce 1947

Narodila jsem se v malé vesničce v roce 1936 v Moštěnici, okres Ostrok. Při dělení Ukrajiny v roce 1920 naše vesnička připadla pod polské území. Lesy celé naší vesnice byly na ruském území. Dívaly jsme se na ně, bytly od nás asi 2 km a nemohli jsme si jít sebrat ani větvičku. Pamatuji se, že jednou tatínek kopal doma pařezy a sedl si na práh domku a brečel, na svůj les se dívám a tady takhle dřu.

Přišel rok 1939 a připadli jsme pod opět pod ruskou vládu, hranice sice už nebyly, ale do svého lesa stejně jsme se báli vejít, začali rádit banderovci. Měli jsme zakázáno chodit na Dědovou Horu, českou vesnici, která byla pod vládou Ruska - prý tam žijí „komunari“. V naší vesnici banderovci ukazovali svoji moc, na bezbranných lidech. Koho zastřelili, to bylo dobré, horší to bylo, koho mučili bestiálně.

Nastala situace, že nám šlo o život. Nebylo to jednoduché pro moji maminku se rozhodnout a s námi dětmi odjet s ruským vojskem do města. Byl listopad, přišlo, rozblácené cesty a maminka mohla vzít jen nejnnutnější věci. Odjelo s vojskem do města 5 českých rodin. Druhý den tito Češi dostali vojsko a vozy a jeli si do Moštěnice pro další věci, jenže domy byly spálené.

Život ve městě byl moc složitý, domy byly rozbombardované, bylo tam spousta utečených Poláků, nebyly byty. Nebyla možnost práce. Jídlo bylo na lístky a rozdělené na dny. Když jsem stála frontu na chleba a došel, druhý den už mi nedali chleba za včerejší den. Asi rok jsme žili v jedné místnosti 3 rodiny 13 lidí. Situace s bytama se zlepšila, až Poláci odjeli do Polska v roce 1946. Pro nás nastalo veselejší období, co jsme si psali se svými blízkými s tatínkem a sestrou, oba byli ve Svobodové armádě. Domů se nevrátili, neměli kam, zůstali v Československu.

Začali jsme se připravovat na odjezd do Čech. Jak jsem se již zmiňovala, že jsme museli utéci z Moštěnice a maminka vzala jen nejnnutnější věci. Samozřejmě, že vzala pytle s peřím a v truhle oblečení, lůžkoviny

zapomněla. Nastal problém jak to peří vtěsnat do pytlů. V roce 1946 přijeli do našeho města rodina generála Žukovského, velitele partyzánů na Jablonecku a přivezl si s sebou svoji českou manželku, Jiřinu Slavíkovou z Jablonce n. N a měli maličkou Haničku, kterou jsem já s pýchou vozila v bílém kočárku - to všichni koukali, tam kočárek v roce 1947 nikdo neviděl. Pro pana Jiřinu byl v rozbořeném Ostroku život moc složitý. Maminka jí učila péci doma chleba a snažili jsme se jim být ve všem nápomocní. Pan Žukovský nám pomohl namačkat ten náš péřový poklad do pytlů. Jenže pytle byly s německou orlicí a byl problém na hranicích, maminka musela ty orlice vystříhat a uhlídat napěchované peří, aby nelítalo po vagonech. Vojáci se vrátili zkontrolovat, zda jsou orlice skutečně vystříhané.

Vrátím se k našemu odjezdu - nejbližší nádraží bylo od Ostroku vzdálené asi 13 km - Oženin. V našem městě nás Čechů žilo jenom 12 rodin, převážně jsme to byli lidé, co museli utéci z vesnic. To znamenalo, že jsme neměli z čeho dát na nádraží chabara - úplatek, aby nám sdělili, kdy budou přistavené vagony pro nás. Bylo rozhodnuto, že pojedeme na nádraží a to bylo začátkem dubna 1947. Z města jsme vyjžděli na třech nákladních autech v noci, protože jsme se báli, aby nás banderovci nepřepadli. Dojeli jsme do Oženina a se svými věcmi jsme se utábořili na peróně. V noci byl mráz, asi po dvou nocích nás místní stripki - strážní oddíl, co hlídal nádraží, dovolili, že můžeme u nich na jejich palandách v noci spát. Spali jsme oblečení, ale byli jsme v teple. Maminky se střídaly a hlídaly naše věci na peróně. Po 7 dnech konečně došly vagony a my jsme se nalodili. Cesta byla složitá a to jsme neměli dobytek.

Na ruském území lokomotiva s námi zacházela velmi nešetrně. Měli jsme ve vagonu kamínka, která se přibíla k podlaze, ale horší to bylo s hrnkama, aby nespadly. Vodu jsme pili průběžně po cestě, moje maminka nám nedovolila pít běžně vodu, jen převařenou, uchránili jsme se od průjmu. Ve vagonu WC nebylo, bylo jen vědro a držela se deka, jako závěs. Po cestě jsme viděli po nádražích spoustu žebrařů, říkali jsme jim branskýje. V Branské oblasti prý bylo velké sucho a nic se tam neurodilo. Tito chudáci jeli několik tisíc kilometrů pro pytel bramborů, 50 km před hranicema je policie vracela zpět. Zato zase jsme viděli chudáky z koncentráku, jak je vezli domů, chodili v pruhovaném oděvu a žebřali o jídlo. Jak rádi bychom jim dali kousek jídla, ale sami jsme neměli.

V průběhu cesty na ruské straně, nám chodili zaměstnanci dráhy a železám nolo otukávali kola, samozřejmě, že u našeho vagonu bylo špatné kolo a chtěli nás s celým vagonem odstavit na vedlejší kolej. Ještě, že s námi jela rodina Roušarová a pán byl řezník, tak měl dobré klobásky, malý úplatek ve formě vodky nebo klobásky nás zachránil a vagón dobře dojel až do Košic. Během cesty se stalo i to, že nám lupiči na střeše začali trhat plech, lomcovali s dveřmi. Pan Roušar na ně zarval a lupiči odešli. Druhý den jsme se dozvěděli, že v našem vlaku byl vagón plný cukru a že je vykradený.

Cesta z Ukrajiny do Čech nám trvala 21 dnů, na tolik dnů jsme neměli zásoby, neměli jsme co jíst. Maminka nám vařila kroupy a jedli jsme jen 1x denně.

Když jsme přijeli do Košic, dostali jsme tam kapesné na osobu 300 Kč a hlavně, vařené teplé jídlo. To byly pro nás hody po třech týdnech jíst vařené jídlo. Došli pracovníci a posypali nás DDT, není divu, v průběhu cesty byla hygiena minimální.

V průběhu cesty organizátoři cesty přišli na to, že máme my i teta málo zavazadel a víme místo, kam jedeme. Sdělili nám, že v Hranicích si vystoupíme a další naše jízda bude rychlíkem, směr Praha. Naše pytle byly podány jako spoluzavazadla a my jsme jeli rychlíkem v noci do Prahy.

Ráno jsme byly na Wilsonově nádraží a musely jsme si přejít na Masarykovo nádraží, maminka s tetou si vzaly nosiče zavazadel, byl to člověk, který vezl naše věci na káře. Došly jsme na Masarykovo nádraží a čekaly jsme tam na osobní vlak směr Chomutov. Výstupní stanice Hořetice.

Na nádraží jsme seděly několik hodin, místní lidé si s námi povíдали. Jistě jsme budily pozornost, neupravené, bídně oblečené - unavené. Vzpomínám si, jak nám někdo cestou ukazoval, že v dálce jsou Lány a my jsme se s úctou dívaly a vzpomínaly na pana presidenta Beneše.

Mým snem bylo, chodit do české školy, učit se český jazyk, jaká to je krása všude slyšet český jazyk. Nyní jsem byla v naší matičce Praze, viděla hezky oblečené lidi, nikde žádná památka po válce, celé domy, žádné rozvaliny, žádní žebraři. Dojeli jsme do Hořetic a já jsem s maminkou a tetou Michaličkovou zůstala sedět na nádraží a sestra Slávka s Helenkou šly do Hrušovan k našim blízkým, kteří zde zůstali, protože byli ve Svobodově armádě. Přijeli pro nás

s vozem a setkali jsme se s tatínkem a se sestrou Marií, tři roky jsme se neviděli - to bylo radosti.

Sepsala Soňa Nováková - Šircová dne 10. ledna 2015

Češi na Volyni

Kdo z nás bydlících na Volyni v období 2 republiky a v době války se nesetkal s Čechy? Byli druhy našich dětských her, přáteli a přítelkyněmi ve škole a občas i nejbližšími sousedy. Zažívali jsme to, když naše rodina bydlela v Mlynově, Boremeli, Verbě a Dubně. Mnoho jiných lokalit osídlených plně nebo částečně českými rodinami mi navždy utkvělo v paměti: Volkov, Máslenka, České Noviny, Podhájce, Libánovka, Moskovština, Sofijevka, Turkoviče.

Rozešli jsme se na konci roku 1943, abychom se již nikdy na zemi volyňské nesetkali. Měl jsem tehdy osmnáct let a nevěděl jsem toho příliš o jejich emigraci, historii, kulturních a hospodářských úspěších. Tento zájem přišel až mnohem později, v poslední době byl obohacen mnoha publikacemi vydávanými našimi jižními sousedy, také organizací „Volyňští Češi a jejich přátelé“ se sídlem v Praze. Především ve mně hloďala myšlenka, jak se Češi na Volyni objevili. V polovině 19. století existoval v Čechách hlad po půdě, bylo tam mnoho malých hospodářství, půda byla drahá a mnoho řemeslníků bylo bez práce. Odtud byly tendence k emigraci. Takou šanci představovala blízká Volyňská gubernie. Roku 1861 bylo v Rusku zrušeno poddanství a mnoho majetků bylo rozparcelováno. Podobná věc se stala po lednovém povstání a o to víc, že Poláci mohli půdu pouze prodávat. Cena prodávané půdy a lesů byla nízká. Tehdy se v Čechách objevilo heslo „za chalupu majetek“. Území Volyně bylo větší než Čechy a železnice vedla do obce Brody. Pozitivní naladěni carské vlády k emigraci a vhodná agitace v Čechách způsobily, že od roku 1868 začali na Volyn přijíždět čeští kolonisté. Prvních 126 rodin se usídlilo v Hlinsku v okolí Rovného (obdrželi 1.797 ha půdy z rozparcelovaného majetku). S každým rokem kolonistů přibývalo, až do roku 1908, kdy jejich počet dosáhl 40.000 osob (ve 185 obcích). Později, tj. do roku 1921 Čechů přijíždí už málo.

Rozdělili území Volyně na „západní“ a „východní“ (SSSR). Uvádí se, že v roce 1947 české obyvatelstvo sídlilo v 638 obcích, z toho 109 bylo čistě jejich. Sídlili převážně v okresech (tehdy „újezdech“): rovenském, dubenském, luckém, ostrožském, žitomirském, v menším počtu v kovelském, vladimírském, křemeneckém, v regionu Černobylu a Brodu. Ve spojitosti s úřady byli „smířliví“ a měli výbornou znalost zemědělství, byli dobrými hospodáři a řemeslníky. To oni zahájili pěstování chmelu, cukrové řepy, jetele, olejnatých rostlin. Mnoha novinkami přispěli také v sadovnictví a ve včelařství. Jako první na Volyni začali na pole navážet mrvu, což se setkaťo s odporem místních obyvatel „nebudeme jíst smrdutou pšenici a takové brambory“. Rozvíjeli zemědělský průmysl jako pivovary a mlékárny, z Čech přiváželi zemědělské stroje. Účastnili se zemědělských výstav, kdy byli hojně oceňováni.

Boj na volyňské zemi mezi vírou katolickou a pravoslavnou se nevyhnul ani českým kolonistům. Z počátku zachovávali svou vlastní víru tj. katolickou (65%) a protestantskou (35%). Tak tomu bylo do roku 1891, pozdější carská „nařízení“ a nátlak Vysokého synodu pravoslavné církve způsobily, že 75% Čechů přešlo na pravoslaví. Někteří (katolíci, reformovaní evangelíci, baptisté) zůstali u své víry. Dnes se ironicky říká, že carství vidělo Čechy jako pravoslavné, Polsko jako katolíky a SSSR jako ateisty. Způsobilo to, jak plyne z mých pozorování, když jsem bydlel na Volyni z toho, že české obyvatelstvo bylo méně nábožensky založené než jiné národnosti, zvláště pravoslavného vyznání.

Češi se už od rané emigrace do Volyňské gubernie starali o osvětu mladého pokolení, i když vlastních učitelů měli málo. Tuto roli tak plnili jiní, především matky rodin. Již v roce 1875 měli 28 škol s českým vyučovacím jazykem. Jen čtyři z nich byly placeny státem (Hlinsk, Buderáž, Mirohošť a Kupičov). V průměru připadala jedna škola na 400 obyvatel a počet škol stále narůstal. Bohužel rusifikace „jinověrných“ škol začala roku 1887 a po třech letech byl již povinný ruský vyučovací jazyk a státní nebo církevní vyučovací programy, co hodně snížilo úroveň dřívějších škol. To trvalo až do konce existence carství.

Po roku 1921 v sovětské části Volyně byly státní školy s českým jazykem. Roku 1936 jich bylo 25. Chybějící učitelé, učebnice a od roku 1938 také existující státní zákaz vyučování v jazycích národnostních menšin (s výjimkou židovské) způsobily, že české děti se mohly mateřštině učit pouze soukromě (a i to s velkým rizikem). Několik učitelů, propagátorů české historie a kultury, to zaplatilo i životem. V „západní“ části Volyně mohly české školy existovat pouze jako privátní. Bylo jich 13. V jiných, polských, kde byla větší

na záků české národnosti, byl zaveden předmět český jazyk. Česká matice školská (v Lucku) měla pobočky (kola) v 69 obcích. V pěstování své kultury byli odkázáni pouze na sebe. Především se snažili uchovat vše, co si přivezli z Čech a snažili se udržovat spojení s vlastní. Po první světové válce byly v Polsku spojení s dávnou vlastní legální a přijatelné i pro státní správu. Odtud se vzal přísun českých novin, časopisů, knih, časté osobní kontakty a dokonce uzavírání manželství. V letech 1918-1938 se volynští Češi účastnili všech „sokolských“ sletů v Československu. Mládež z bohatších rodin studovala v zahraničí.

Češi bydlící ve „východní“ Volyni měli možnosti spolupráce s Československem omezenou; po roce 1925 byly omezeny ještě více a díky sovětským vládám nakonec úplně zakázány.

Velký vliv na zachování českého národního povědomí měly katolické a protestantské mise, které přijížděly z vlasti. Setkávaly se jednak s obtížemi ze strany polské a ještě více ze strany sovětské. České sbory dobrovolných hasičů (v Polsku považovány za nejlepší), kromě své hlavní funkce, byly zároveň organizátory kulturního života: orchestry, sbory, amatérské divadelní spolky, taneční zábavy, účast při státních a soukromých oslavách. Roku 1939 na polském území Volyně bylo 28 organizací „Sokolů“, 107 orchestrů, 103 sborů hasičů, 32 knihoven, 55 divadelních spolků a mnoho dalších. Pro tento účel Češi postavili 70 objektů. Odpovědná výchova v rodině, výuka českého jazyka, společenský a kulturní život, spojení s vlastní, to vše mělo vliv na vlasteneckou výchovu, uchování tradic a řeči mladých českých pokolení na Volyni.

Smířlivost volyňských Čechů byla viditelná jak v období meziválečném, tak i za sovětské vlády. Neprotivní se kolektivizaci statků, znárodnování podniků, slučování řemeslníků do družstev a nezapořádání se do politiky způsobilo, že např. v naší obci sověti nedeportovali ani jedinou českou rodinu, byť mnoho z nich bylo bohatých. Z pochopitelných důvodů přátelský vztah k české národnostní menšině měli i němečtí okupanti.

Byť byli národnostní menšinou, byť byli svědky mordování Židů a Poláků na Volyni, dokázali s ukrajinskými nacionalisty navázat kontakty a zachovat politiku neutrality. Samozřejmě odsuzovali ukrutenství, které činili na bezbranném obyvatelstvu. Vedení UPA udržovali v přesvědčení, že po ukončení války odjedou do Československa. Zúročilo se to v budoucnosti přístupem československé vlády k ukrajinské emigraci, která prchala na západ. Odhaduje se, že 300 lidí zemřelo rukou banderovců a 460 povraždili Němci, z toho 374 v Českém Malíně. Zato ve 40 českých rodinách se zachránilo 132 osob židovského původu.

Nezávisle od výše uvedeného Češi na „západní“ Volyni organizovali od roku 1941 odboj (sebeobranu), který později získá název „BLANÍK“. Tento odboj vydává noviny „Glasatel (Hlasatel)“, vede rozhovory s vedením UPA. Celkem existovalo 102 bodů odboje organizovaných v podoblastech, a ty byly organizovány do 5 oblastí (Huleč, Moskovština, Mirohošť, Chomout, Straklov). Mnoho účastníků organizace „BLANÍK“ později posílilo řady 1. československého armádního sboru v SSSR. Od roku 1985 byl v Česku uznán jako odbojová organizace.

Zbigniew Wojcieszek, Varšava, červenec 2014, čestný člen Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. *Dokončení příště*

Pozvánky

Region Šumperk - posezení u kávy

Výbor regionu Šumperk srdečně zve všechny své členy a přátele na příjemné posezení u kávy. Sejdeme se v sobotu dne 17. října 2015 ve 14:00 hodin v jídelně bývalého podniku Moravlen v Šumperku (naproti bývalému kinu Svět). Těšíme se na Vás.

Za výbor regionu předseda Jaroslav Miller

Uničovský region

Uničovský region zve všechny přátele a příznivce k podzimnímu setkání, které se bude konat v neděli dne 11. 10. 2015 v MKZ Uničov (budova kina) od 15:00 hod. Vítané jsou dárky do tomboly. Kdo má zájem ozvláštnit program, přineste s sebou rodinné fotografie z Volyně i současné (budou Vám hned vráceny, takže se nemusíte bát, že by se Vám ztratily). Těšíme se na Vás!

Za region Uničov Blanka Langrová

Setkání regionu Brno

Výbor regionu Brno srdečně zve všechny své členy a jejich přátele na podzimní setkání, které se uskuteční 30. října 2015, od 13:00 hodin, v salonku restaurace Rubín. Doprava na místo setkání, restaurace Rubín, Makovského nám. 1: Hlavní nádraží – Česká:

tramvají č. 12 (interval 5 min) – 3. zastávka Česká vystoupit a přejít na konečnou stanici trolejbusů na Žerotínově nám. (cca 15 m), trolejbus č. 34 směr Vychodilova a č. 36 směr Komín, 7. zastávka vystoupit na Makovského nám. Za zastávkou je výtah se skleněnými stěnami, vyjet do 1. podlaží a od výtahu přímo do restaurace Rubín. Cesta od nádraží trvá cca 20 min.

Předseda regionu J. Pavlica

Celostátní setkání volyňských Čechů

k 70. výročí osvobození vlasti a návratu volyňských Čechů jako příslušníků 1. československého armádního sboru

Kdy: 28. listopadu 2015 od 10:00 hod. (předpokládané ukončení v 16:00 hod.)

Kde: Ministerstvo obrany, Na Valech, Praha

Předpokládaný program:

- zahájení, uvítání hostů
  - příspěvky k historii
  - kulturní program v průběhu celého setkání
  - občerstvení
  - prezentace projektu Příběhy našich předků
  - prezentace exkurzí a zájezdů
  - volná diskuse
  - pro děti promítání pohádek v kinosále, výtvarná dílna
  - k zhlédnutí výstava Návraty volyňských Čechů
- Srdečně jsou zváni veteráni, všichni volyňští Češi a jejich potomci, včetně nejmladších, naši příznivci a přátelé. Prosíme o předběžné nahlášení vedoucím regionů (kvůli organizaci dopravy atd.)

za organizátory Dagmar Martinková

Společenská rubrika

Blahopřání

reg. Brno: V září oslavil 75 let Václav Svatuška ze Sienkiewičovky, nyní Olbramovice. *Za zpoždění omluva red.!* V říjnu oslavují 80 let Jiří Bureš z Berežky nyní Vojkovice a 80 let Miroslav Rejchrt z Michalovky nyní Brno. *Jubilantům přejeme pevně zdraví a životní pohodu, za region* Jan Pavlica

region Chomutov: V říjnu oslaví narozeniny: 87 let Marie Menšíková z Moštěnice, bytem Lažany; 84 let Alexandr Nýl z Semidub, bytem Klášterec n. Ohří; 84 let Jaroslav Hons z Volkova, bytem Nová Ves u Chomutova; 80 let Ludmila Majdčinská z Boromele, bytem Jirkov. *Hodně zdraví a štěstí za region přejí*

Jiřina Kačerová a Josef Roller

reg. Karlovy Vary: V září oslavili 85 let Ludmila Tichá z Kvasilova, bytem Sokolov a 84 let Antonín Klíma z Luthardovky, bytem Nejedek. *Všem pevně zdraví, pohodu do dalších let přeje Helena Horáková*

reg. Litoměřice: V září oslavili 92 let Anna Vokráčková z Mirohoště, bytem Soběnice; 91 let Růžena Stehlíková z Novostavců, bytem Čížkovice; 90 let Václav Kuchynka z Zavidova Č., bytem Polepy; 87 let Irena Twarda z Rovna, bytem Litoměřice; 82 let Emilie Zajícová z Nadčic, bytem Ústěk a 80 let Anna Šarayová ze Stromovky, bytem Hoštka.

V říjnu oslaví narozeniny: 92 let Melanie Tintěrová z Zavidova Českého, bytem Polepy; 90 let Radomír Vlček z Boratína, bytem Chotíněves; 90 let Jiřina Vítková z Mirohoště, bytem Litoměřice; 82 let Jindřich Hořejší z Mirohoště, bytem Roudnice n.L. a 80 let Věra Brázdková z Volkova, bytem Litoměřice. *Všem jubilantům srdečně přeje pevně zdraví a spokojenost* Daniela Zelenková, jednatelka

region Mohelnice: Ve 3/4 2015 se dožívají hezkého jubilea tito naši členové: 87 let Anna Linhartová z Hrušvice, bytem Mohelnice; 90 let Jaroslav Ludvík z Bakovců, bytem Úsov; 80 let Ludmila Klusáková z Chomoutu, bytem Půlpecen; 82 let Božena Machová z Martinovky, bytem Loštice; *Do dalších let přejeme oslavencům hodně zdraví, štěstí a životní pohody, za region* Libuše Machovská

reg. Moravskoslezský: V září oslavili: 65 let Marie Dužíková-Kufová nar. Krnov, bytem Frýdlant n/Ostravicí; 70 let Vlasta Fáborská z Račina Nového, bytem Opava; 75 let Vladimír Borovský z Volkova, bytem Fulnek-Kostelec; 75 let Jaroslav Řehounek ze Zálesí, bytem Fulnek; 81 let Vladimír Jeřábek ze Zborova, bytem Kunín; 83 let Jiří Kabát z Martinovky, bytem Bílovec; 83 let Nina Stehlíková z Hončarky, bytem Šenov u N. Jičína; 84 let Emilie Najmonová z Hubína Českého, bytem Suchdol n/Odrou a 88 let Emilie Machovská z Lipjan, bytem Fulnek. V říjnu oslaví 50 let Radka Burešová Zajícová, nar. Karviná, bytem Žermanice - H. Bludovice; 65 let Jarmila Žmolíková, nar. Opava, bytem Pozlovice - Luhačovice; 80 let Vlasta Janíčková, nar. Ostrava, bytem Třemešná u Krnova a 84 let Evženie Haráková z Dembrovky, bytem Charitní domov Moravec. *Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a pohodu.*

Za region Z. Novotná, M. Seitlová

region Olomouc: V říjnu oslaví 81 let Josef Vořech z Moldavy, nyní bytem Olomouc. *Do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenost. Za region* Miroslav Nerad

region Praha: V říjnu oslaví 90 let Marie Soprová z Buderáže, nyní Klánovice; 89 let Jiřina Jiráková ze Zdobunova, nyní Praha; 88 let doc. MUDr. Alexandr Muratov z Kyjeva, nyní Praha; 84 let Raisa Frantálková z Novin Českých, nyní Praha; 82 let PhDr. Miloslava Žáková, CSc. z Kupičova, nyní Praha. *Všem jubilantům přejeme do dalších let stále zdraví a pohodu. Za region* Ing. Ludvík Engel

reg. Šumperk: V říjnu oslaví: 80 let Emilie Nesvadbová Vignerová, Malín, Český Šumperk. **Listopad** - 86 let Václav Fic, Terešov, Vikýřovice; 86 let Ing. Vladimír Soukup, Hlinsk, Šumperk. **Prosin**ec 82 let Evženie Hamplová Hajná, Dorohostaje, Šumperk. *Všem přejeme pevné zdraví, štěstí, spokojenost. Za region* Jiřina Žáková

reg. Vyškov: V říjnu oslaví 89 let Václav Pěníčka Vyškov; 87 let Olga Pěníčková roz. Krejčíková Vyškov a 84 let Jiřina Bačovská roz. Loukotová Kučerov. *Za region blahopřeje* Václav Černý

region zahraniční: V druhém pololetí oslavili a oslaví: V červnu oslavila 84 let Isabela Miska z Kópce, nyní Buenos Aires - Argentina. V červenci oslavil 81 let Vladimír Anděl z Tři Krčmy, nyní Londýn - Anglie. V říjnu oslaví 70 let Jiří Raicin z Prahy, nyní Studio City - USA. V listopadu oslaví 85 let Rev. Josef Novák ze Závídova, nyní Mississauga - Kanada. *Pevné zdraví do dalších let za SČVP přeje* Marie Nečasová

Pietní vzpomínka

Skupina členů pražského regionu s úctou vzpomněla čtvrté výročí úmrtí dvou významných členů vedení našeho spolku, Ing. Jiřího Hofmana (1923) a Oldřicha Rejchrt (1932). Odešli v rozmezí jednoho týdne (9. a 16. srpna 2011), při pracovní sounáležitosti do posledního dne svého života. Oba měli velký podíl na řízení našeho spolku.

Jiří, již od prvopočátku spolku, svojí vrozenou inteligencí dokázal vždy ochotně a obětavě ve funkci sekretáře využít své bohaté zkušenosti z války nebo práce vědeckého pracovníka a publicisty.

Oldřich vystrádal ve vedení prof. Dufka. Znali jsme ho jako zkušeného funkcionáře. Vedl přípravu a realizaci památníku v Českém Malíně. Měl vřelý praktický vztah k našim památkám na Volyni. Oživil historii volyňských evangelíků svou publikací a organizovanými zájezdy do rodné obce Martinovky respektive Českého Boratína. *V Praze 20. 8. 2015* Ing. Josef Kindl

Dne 27. 10. a 2. 11. 2015 uplyne rok od smrti manželů Sivulských z Kryr. **Libuše** rozená **Stibůrková** z Lutchardy zemřela v 85 letech.

Vzpomínají děti - Rája, Libuše, Vladimír

Dne 27. června 2015 zemřela moje matka paní **Anastázie Peterková** rozená **Najmanová**. Narodila se dne 9. května 1922 v Krasilnu, okr. Ostrožec na území tehdejší Polské republiky - nyní Ukrajina. Rodiče František Najman a Božena rozená Štěpánková pracovali jako rolníci na své zemědělské usedlosti. Matka měla 7 sourozenců - sestry Antonii provd. Sodomkovou, Emilií provd. Minaříkovou, Marii provd. Cislíckou, Eleonoru provd. Blechovou a bratry Josefa Najmana, Antonína Najmana a Bohuslava Najmana.

Bratr Josef Najman padl v bojích u Dukly a sestra Emilie Minaříková byla i s manželem a dětmi upálena při vypálení Českého Malína. Matka uzavřela sňatek 3. 10. 1943 v Mlynově s mým otcem Antonínem Peterkou, v tomto manželství setrvala až do úmrtí otce dne 15. 7. 1977. Otec jako příslušník čs. armádního sboru se zúčastnil mj. i bojů u Dukly, kde mu padl jeho bratr Petr Peterka. Po návratu do ČSR se usídlil v obci Petrov nad Desnou, okr. Šumperk jako živnostník ve své hospodě, která dodnes nese jeho jméno Peterka. Matka předsídlila do ČSR hned v roce 1947 a společně pracovali ve své živnosti i po znárodnění v roce 1960.

V roce 1988 se matka přestěhovala do našeho domu v Praze Uhřetíně a i přes určité počáteční obavy si získala spoustu nových známých a to zejména z okruhu římsko-katolické farnosti v Praze

Uhřetíně. Jejím největším potěšením však byla možnost se stýkat se svými vnuky a později s pravnučky.

Poslední rozloučení se s mojí matkou konalo dne 6. 7. 2015 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Rapotíně a poté spočinula v rodném hrobě na hřbitově v Petrově nad Desnou vedle mého otce.

Čest její památce. JUDr. Miloslav Peterka, dr.peterka@seznam.cz

Naše řady opustili

- V měsíci dubnu 2015 zemřel ve věku 77 let **Ing. Dobroslav Janko**. Pocházel z Martinovky a trvale žil v Krnově. Byl také krátkodobým důvěrníkem pro region Krnov, za což mu velký dík.

- V květnu 2015 zemřel ve věku 79 let **Vladislav Cupal**. (v min. č. *chybně Cupal*) Pan Cupal pocházel z Pokos, trvale žil v Hladkých Životících. *Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku. Zarmoucené rodině upřímnou soustrast za region projevuje*

Zdenka Novotná - předs. a Marie Seitlová - taj.

- Dne 27. června zemřel ve věku 81 let dlouholetý člen regionu Chomutov **Josef Kynšt**. Pocházel z Dědovy Hory, bytem byl Zelená u Málkova. *Soustrast rodině za region vyjadřuje* Jiřina Kačerová - ve věku 85 let zemřel **Jaroslav Bílek**, pocházel z Krasilna, naposledy bydlel ve Velkých Losinách.

- Dne 16. 8. 2015 zemřela ve věku 86 let **Antonie Doležalová** rozená **Nováková** ze Zborova na Volyni, posledně bytem domov důchodců Pardubice - Dubina. *Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region Šumperk* Alena Kubelová

- V srpnu 2015 zemřel v nedožitých 86 letech dlouholetý člen SČVP **Václav Borys**, rodák z Moldavy na Ukrajině.

Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadřuje za region Miroslav Nerad

- Zemřel náš dlouholetý člen **Rostislav Struček** z Tachova ve věku 81 let. Pocházel z Antonovky. *Upřímnou soustrast pozůstalé rodině za region Tachov vyjadřuje* Alžběta Michlová

Príspevky na tisk

reg. Praha: Ludmila Klejšmídová, Jaroměř 50; Ing. Vlasta Chromá, Domašín 100; manž. Slavíkovi, Praha 250; JUDr. Marie Kloučková, Praha 300

region Chomutov: Jaroslav Ludvík, Jirkov 200; Jindřich Fiala, Klášterec n/O 200; Helena Jančarová, Jirkov 500; Věra Dvořáková, Údllice 100; Miloslava Šatrová, Chomutov 200; Alexandr Čech, Chomutov 500

reg. Brno: Alena Marková, Náměšť n/Oslavou 100

reg. Šternberk: Vladimíra Křížová, Olomouc 1.000

reg. Rakovník: Antonín Hora, Hořovičky 200

reg. Litoměřice: Ing. Miloslav Grindler, Česká Lípa 200; Olga Peřinová, Ústí n/Labem 500; Ing. Jiří Bohatec, Soběnice 200; Miluše Dvořáková, Česká Lípa 200; Zdena Furmanová, Litoměřice 200; Jiřina Hřibová, Bílý Potok pod Smrkem 200

reg. Teplice: Antonie Janečková, Teplice 200

region Žatec: Irena Hanušová, Žatec 200; Marie Sochorová, Žatec 200; Věra Vostřelová, Radičevy 300; manž. Hlaváčkoví, Liběšice 200; Ing. Olga Nepivodová, Žatec 200; rod. Libuše Sivulské, Kryry 300

reg. Moravskoslez.: manž. Bolfovi, Hukovice 300; Antonie Divišová, Šumperk 200; Jiřina Kimlová, Hukovice 200; Marie Mučková, Sudice 200; Marie Ciránková, Třebom 200; Anna Vendolská, Rusín 500; manž. Sajlerovi, Krnov 300; manž. Skalkovi, Odry-Loučky 300; Terezie Zajíčková, Kujavy 200; Rostislav Stehlík, Nový Jičín 500; Dr. Ing. Anna Plchová, Paskov 300; Marie Dužíková, Nová Ves 200; Viktor Maulis, Osoblaha 100; Marie Klabanová, Suchdol n/O 250; Emilie Najmanová, Suchdol n/O 200; Antonie Derychová, Oldřichov 100; Miroslav Kabát, Šenov u Nového Jičína 200; Nona Brezovská, Krnov 100; Ludmila Macenauerová, Krnov 100; Josef Šindelář, Hladké Životice 100; manž. Vyhřídáloví, Jindřichov 100; manž. Mondekoví, Osoblaha 200; Anna Vendolská, Rusín 200

reg. zahraniční: Winston Shantora, Scarborough-Kanada, zaslal na úhradu členského a tisk šek na 40 CAD.

Všem dárcům srdečně děkujeme.

Marie Nečasová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: **Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň**, mobil: 728 351 726, mail: **m.necasova@seznam.cz**. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Za obsahovou náplň článků a zpráv odpovídají autoři příspěvků, potažmo Redakční rada. Své příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adresu: Lubomír Sazeček, Rovná 252/6, 415 01 Teplice, nebo e-mail: **sazecek@email.cz**, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č. j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: **www.vpnvosv.cz**, Stránky SČVP: **www.scvp.eu**. Skupina na FB: **www.facebook.com/groups/114077731954780/**